

dobi je ta igra prava misijonska pridiga. Našim vrhim igralcem vsa čast za trud, ker so vse svoje vloge prav izborno izpeljali.

Sv. Ana v Slov. goricah. Tukajšnji fantovski odsek Katoliškega prosvetnega društva priredi v nedeljo dne 19. t. m. ob treh popoldne v prostorih Katoliškega prosvetnega doma najnovejšo privlačljivo Vambergarjevo veseligrro »Voda«, katero je nedavno z velikim uspehom igralo tudi Narodno gledališče v Ljubljani. Ker je igra vzeta iz kmečkega življenja ter je jako težka, polna resnih, kakor tudi šaljevih prizorov, upamo, da nam boste kakor zmiraj, tudi tokrat našo dvorano do zadnjega kotička napolnili. Mladina! Nikjer ne najdeš lepše in bolj poštene predpusne zabave, kakor ravno na naših društvenih prireditvah. Bog živi!

Središče. V teh hudih, težkih časih si gotovo vsakdo zaželi tudi par prijetnih in veselih uric. In to nam bo nudila veseligrro v treh dejanjih »Zmešnjava nad zmešnjavo«, ki se vrši v nedeljo dne 19. februarja ob sedmih zvečer v Društvenem domu. Zato, prijatelji naši, pridite, da se za ta predpus se malo nasmejemo! — V torek dne 21. t. m. ob sedmih zvečer predava v Društvenem domu g. profesor Janko Mlakar iz Ljubljane o temi: »Noči v gorah«. 50 krasnih skioptičnih slik. Bo zanimivo, poučno in tudi za smeh bo poskrbel znani humorist g. Mlakar.

Ljutomer. Tukajšnje Prosvetno društvo vprizori v nedeljo dne 19. februarja v Katol. domu ob treh popoldne predpusno Antonio Colaltovo komedijo v 4 dejanjih »Beneški trojčki«. Ker smo dosedaj igrali najnovejše igre vzgojno-verske vsebine kakor »Slehernika« in Timermanove »Tri kralje«, nudimo cenjenemu občinstvu sedaj v predpusnem času zabavno komedijo, ki je imela sijajne uspehe v Parizu že v letu 1776, kakor tudi po drugod. Pridite od blizu in od daleč, da se boste nasmejali za ves postni čas.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Da se bralno društvo poslovi od svojega dolgoletnega in požrtvovalno delavnega tajnika, vlč. g. Fr. Sattlerja, priredi v nedeljo dne 19. t. m., popoldne po večernicah, v Pergarjevi dvorani sestanek. Na sporedu so deklamacije, govor, petje in tamburanje ter gledališki prizor. Vabljeni vsi člani in tudi drugi.

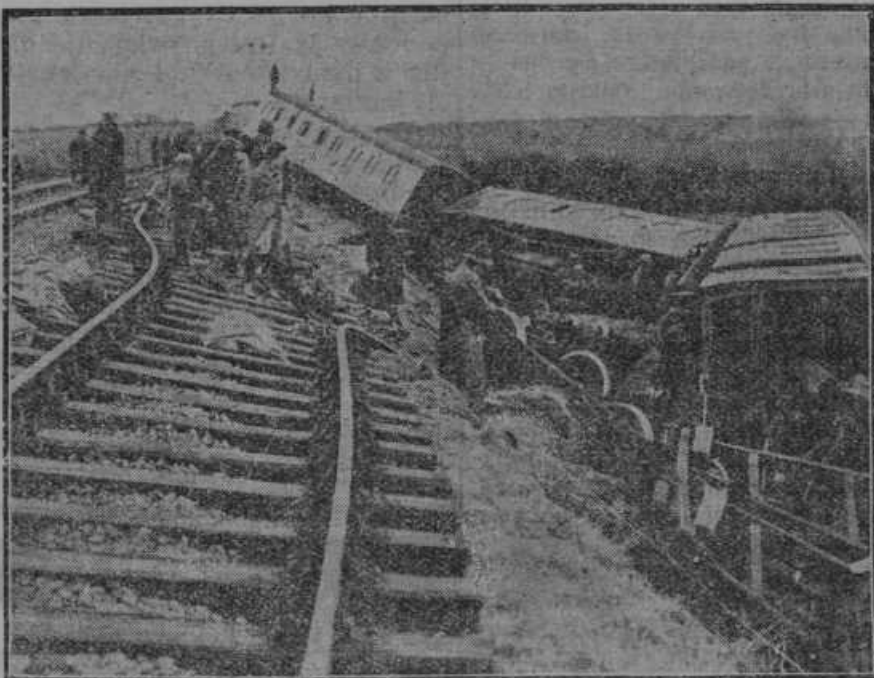
Detektivi na delu! Izslediti morajo »Satana in Iškarjota«. Popisano v romanu. Zahtevaj ponudbo pri Cirilovi tiskarni v Mariboru.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Smučar za snegom vzdihuje, gospodar se nad krizo hudoje, dekletke za fantom milo pogleduje, ker se fašenk naglo približuje! Vsi ti pa tolažbo dobé, hladni balzam za svoje razbičano srce, če se odzovejo našemu prijaznemu vabilu, in nas posetijo 26. februarja v polnem številu, popoldne ob pol štirih v Društvenem domu, vam nekaj salamsko smešnega predstavljali bomo. Boste videli strašansko »Karlovo telo«, ki bo 60 m debela in 3 m dolga. Spola je moškega, oblačila bo ženskega. Milijonarka, dražestna za oboževalce, ki snubijo le njene denarce. Za izpopolnitev pestrega programa, da ne bo »Karlova teta« na odru sama, še »Snubači«-igro zapoje pevski zbor, da ne bo se komu zdel predolg odmor. Vse to

se vrši zadnjo nedeljo pred pustom, ko se nosijo klobase k ustom. Če bo prišlo veliko ljudi, boste ceneje notri šli. Smejali se boste tri dni in tri noči in še en dan pri luči. — Prosvetno društvo.

Polzela. Gotovo ima še vsak v živem spominu zanimivo Golečevo povest »Guzaj«, ki je izhajala svojčas kot podlistek v »Slov. gospodarju«. Saj smo vsi tako nestrpnno pričakovali konca. In to povest, dramatisirano v igro v petih dejanjih, ki so polna krasnih prizorov, vprizori fantovski odsek Katoliškega prosvetnega društva v nedeljo dne 19. februarja, ob treh popoldne v Prosvetnem domu. Vstopnina običajna. Predprodaja vstopnic pri g. Cizej. Vljudno vabljeni! Odbor.

Sv. Jurij ob južni železnici. Res delavna in pogumna so društva, kakor doznamo teden za tednom iz poročil pod rubriko »Društvene vesti«. Tudi pri nas se mnogo dela na polju prosvete. Naš pevovodja g. Franc Raztočnik nas tedensko kar po dvakrat prime za ušesa; pa ti zapojemo kot angelčki, pa saj nas tudi

Na Irskem stavka 9000 železničarjev. Na progi Dublin—Belfast je iztiril osebni vlak. Nesreča je zahtevala več mrtvih in ranjenih.

Podzemno jezero.

Vrtanja v južnem delu Moskve so prinesla velika presenečenja. V globini okrog 7 sto metrov so našli solno jezero, ki je izredno bogato na vrednostnih kemikalijah. Že tri leta so vrtali, a šele sedaj se je pokazal uspeh. Solna gostota je približno petkrat tako velika kakor v morju. V globini okrog 750 m so zadeli v kemikalijsko plast. To najdbe so prepustili prof. Dimitriju Perkinu, da jih znanstveno preišče. Podobne uspehe so dosegli tudi pri kopanjih blizu Solikamska, največjega solnega rudnika v sovjetski Rusiji.

Pavel Keller:

6. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Tihotapci.

Medven je hodil po gostilniški sobi »Pri lipi« gori in doli. Gotovo je že petkrat potegnil uro iz žepa. »V desetih minutah bo polnoči. Kje le so, kje le so ostali?«

Oče Blažun je na ta skrbipolna vprašanja odgovarjal doslej: »Kdo ve, po kakšnem svetu morajo s smučmi! Tam gori na grebenu in v zavinku so lahko tudi zameti.«

Sedaj pa, ko je šlo že na polnoč, ni vedel nobenega tolažljivega odgovora več.

Nekaj se je moralo pripetiti. Medven je razburjen pil mnogo žganja. Kozarec »brizganca«, ki mu ga je prinesel Blažun, je ves divji izlil krčmarju v obraz.

Nenadoma so se s hruščem odprla vrata. V sobo je planil mož, čigar obraz je bil črno namazan, in je hripavo padel na stol.

»Zajeti, zajeti!«

»Kdo je zajet?«

»No, mi, kdo pa naj bo sicer! Vseh sedem!«

»Kje — kje? Kje so drugi?«

»Zeleni so jih zajeli! Vse!«

»Vsi hudiči!« je zavpil Medven. »Kje pa je blago?«

»Izgubljeno seveda!«

Medven je razjaden zakričal.

»Za tridesettisoč blaga — in to naj je šlo po vodi? Moj denar izgubljen? Le počakajte psi, denar mi povrnite!«

»Ničesar ne povrnemo! Ti sediš tu na gorcem, mi pa nosimo zate svojo kožo na prodaj!«

»Jaz vas živim,« je divje kričal Medven, »brez mene bi ne imeli kaj žreti. Sedem močnih fantov se da ujeti, si da vzeti blago! Mevže! Če že nič ne slišite in ne vidite, vsaj vohati bi morali malo. Vsak pes voha sovražnika, vi pa še toliko ništevredni ko psi.«

Je 25 do 30 samih dobrih pevcev. Pa tudi na odru se pokažemo, igrali smo ljudsko igro »Guzaj«, katero smo morali dvakrat ponoviti v polni društveni dvorani Katoliškega doma. Sedaj se pripravljamo na igro »Bratje« iz vojne časa. V nedeljo dne 5. februarja so nas obiskali sosednji bratci iz Slivnice pri Celju s svojo priljubljeno igrico »Rožmarina«. Tako tekmuje, pa ne za prvenstvo, ampak za venec izpopolnjevanja v dobrem dramatičnem nastopu in napredku. Večkratni sestanki fantovskega odseka, kakor tudi prosvetnega društva nas učijo ljubiti in pridno prebirati dobre knjige in časopise, neustrašeno in odločno se postaviti za načela sv. vere, postati pravi borec tudi v Apostolstvu moč in mladost, čev. Tudi naši malčki Marijinega vrca prav pridno prihajajo k svojim rednim sestankom in mesečnemu sv. obhajilu. Imajo svojo mladinsko knjižnico z mnogo lepimi in poučnimi knjigami, ter se pridno vadijo v zimskem športu. Ob priliki se zopet oglasimo, do tedaj pa bodite pozdravljeni fantje slovenski, korajža je v nas! — J. K.

Šmarje pri Jelšah. Pred nedavnim je imelo naše prosvetno društvo svoj redni letni občni zbor, na katerem je podal odbor poročilo o svojem enoletnem delovanju. Odkrito lahko priznamo: zadovoljni smo bili, odbor ni držal križem rok, ampak nam je pripravil tekom leta res lepe društvene prostore, opremil dvorano, oder in garderobo z vsem potrebnim. Občni zbor je bil zelo živahen, dvorana polna, staro in mlado je poseglo v razgovor, znamenje, kako ceni in kako se zanima naš narod za svoje prosvetne organizacije. Marsikatera pametna in sodobna misel je bila podana in bo našla v tekočem društvenem letu svojo uresnitev. V novi odbor so se pritegnile mlade agilne moči, ki bodo v zvezi z našimi izkušenimi prosvetnimi delavci veliko pripomogle k večjemu razmahu društvenega življenja v naši fari. Zadnjo nedeljo smo ustanovili prepotreben fantovski odsek, od katerega pričakujemo največ uspeha in življenja.

Hrestank. Dne 5. februarja je priredil dramski odsek tukajšnjega društva zgodovinsko igro v sedmih dejanjih »Miklova Zala«. Sodelovali so zvečine domači dolski fantje. Vsi so prav dobro podali svoje vloge do zadnjega statista. Glavne vloge pa so bile narav-

nost v izvrstnih rokah. Zanimanje za igro je pokazala nabito polna dvorana. Na splošno željo se bo igra dne 19. t. m. ponavljala. Prav iskreno vabljeni vsi! — M. P.

Nova poročila iz Rusije.

V Moskvi so meseca januarja imeli zborovanja: komunistična stranka ter zveza ruskih republik. Sam Stalin je priznal, da je »petletka« v gospodarskem oziru slabo izpadla, ker so najbolj žitonojne pokrajine popolnoma odrekale. Zato so sklenili vpeljati ostrejši kurz, posebno bodo pritiskali bivše kulake. V kolhozih bodo kmetje pravi sužnji. Da bi ne bilo več takih težav s prehrano kot so letos, so sklenili, da bodo za naprej že vsako pomlad naznanili kolhozom in posameznikom, koliko zrnja bo ob žetvi oddati državi.

Splošne razmere pa v Rusiji le malo poznamo. Le potniki nam prinašajo zanesljive novice. Nekaj takih novic od potnikov iz Rusije priobčuje g. Peter Ris v listu »Rossija i Slavjanstvo« od 21. januarja t. l.

O nekem potniku pripoveduje, da je v Moskvi govoril z višjim sovjetskim uradnikom. Razgovor se je sukal o vsakdanjih »malenkostih«: o kruhu, zabelji in mesu. Nazadnje je uradnik žalostno pokimal z brado in je rekel: »Mi sami ne vemo, če bomo imeli meseca marca v Moskvi funt moke.« In je še pristavil, da kmetje v kolhozih nočejo delati, ker so nezadostno organizirani.

Drugi potnik iz Rusije je pravil, da so ga delavci ves čas izpraševali, če bo

vojska. Odgovoril sem jim, da je najbrže ne bo. Nato so se žalostni izrazili: »Samo na njo še upamo. Če bo vojska, preženemo komuniste.« Delavci so pravili, da ničesar ne dobe na karte in da vsled pomanjkanja dosti otrok umrje.

Tretji inostratec, ki je ravno kar prišel iz Rusije, je pravil, da ljudstvo živi tam v nekem čudnem razburjenju. Čas 15letnega molčanja je prešel. Narod je začel govoriti in se pri tem ne da motiti. Na ulicah, v vrstah stoječ in v tovarnah kričijo ljudje, da je čas »za pamet rabiti« in da se morajo osvoboditi od tovarišev — sleparjev. Nezadovoljni delavci govore, da so prevarani in oškodovani. Hudo sovraštvo imajo do tujcev, ki prihajajo v Rusijo kot turisti. Kričijo po ulicah in jih zmerjajo, ker jih zavidajo radi lepe obleke, močne obutve td.

Neki tehnik, ki je prišel iz Rusije, je pravil, da zdaj ne bodo več vabili v Rusijo inozemskih specialistov. Zdaj je čas, da pride na vrsto — poluspecialist iz sovjetske mladine. Ta mladina zavzema vsa višja mesta pri armadi, v pisarnah in v gospodarskih zavodih. Ta mladina od 20 do 25 let ne pozna Evrope; uverjena je, da je v Evropi povsod siromaštvo in revolucija ter da je Rusija na svetu edino srečna država. Delavstvo prezira in sovraži to mladino ter pravi, da bo nastopilo proti tem mladcem. Sovjetska oblast ima pa ravno v teh mladcih svojo — glavno oporo.

Tako poroča o razmerah v Rusiji g. P. Ris, ki je o tem jako dobro poučen. Kako se bodo pa razmere razvijale, bo nas učila prihodnost. A. K.

Kamnica. V najlepši dobi svojega trudopolnega življenja v 36. letu je nas zapustila za zmiraj gospa Marija Cafuta, rojena Rožič,

soproga našega dolgoletnega organista Jak. Cafuta. Zatisnila je svoje oči, zapustivši ob žalosti potrtega soproga s štirimi nedoraslimi otroki, od katerih najstarejši sin študira gimnazijo v Mariboru. Kako priljubljena je bila pokojna, je pričal njen pogreb, kateri se je vršil dne 3. t. m. na tukajšnjem pokopališču, kakršnega naša Kamnica ne bo hitro

Močni fant je vstal in stopil pred Medvena. Ta pa se je bojazljivo umaknil za mizo. Blažun je skušal miriti:

»Sedaj se ne bosta pretepavala! Saj smo vendar vsi v nevarnosti. Naj Matija pove, kako je bilo! Vsak čas lahko pridejo obmejni stražniki.«

»Kaj praviš? — Obmejni — Vsak čas? — Ti me ne smejo najti tu,« je jecjal Medven.

In hitro se je pobral iz gostilne.

»Strahopetec,« je zaničljivo rekel Matija. »Mu že še posvetim.«

»Sedi, Matija, pij rženko in povej, kako je bilo!«

Šele po drugem kozarcu rženke je Matija začel:

»Nekdo nas je moral naznaniti. Bili smo že čez greben. Prekleta, saj tamkaj čez sicer nihče ne pride. Hudičevo plezanje je to. Toda črni Jernej si je vbil v glavo to pot; vohal je nevarnost na vseh drugih prelazih. In ravno na tem grebenu smo bili zajeti. Na poti navzdol! Pot se tam ostro zasuje na desno. In tam so naenkrat stali pred nami. Najmanj dvajset mož. Vsi z namer-

jenimi puškami. Stali so v temi, mi pa v luči njihovih acetilenk. Kdor bi ne bil dvignil rok, bi bil na mestu mrtev. Braniti se nismo mogli, saj jih je bilo trikrat več. In tako smo mirno stali.

»Dalje — dalje!«

Matija je počakal najprej še na tretji kozarec rženke, predno je nadaljeval:

»Vzeli so nas v sredo med sé. Iti smo morali drug za drugim. Na desni in levi pa obmejni z nasajenimi bajoneti. Vsi na smučéh. Bila je prekleta hoja to, po trije vstric na ozki poti v gorah. Prišli smo do stranpoti, ki sem jo poznal, ker sem delal nekoč pri drvarjih. Tam je bilo danes poledenelo. Obmejnemu poleg mene je začelo drčati; sunil sem ga, da je odletel in padel, skočil sem čez njega na stranpot. — Zbogom, gospodje! In odkuril sem jo! Poslali so dve krogli za menoj, ena je zadela drevo poleg mene, druga pa je šla skozi moj levi rokav. In sedaj še trdi ta strahopetec, Medven, da smo mevželi!«

Očka Blažun je sedel z zaskrbljenim obrazom. »Če jo to pot še srečno izvozimo, ne bom več

Bližnja kopel.

Gospod vpraša v graški palači slugo: »Ali je gospod baron doma?«

Sluga: »Ne, milostni gospod baron se je šel kopat.«

Gospod: »Ali je po- čakal, kdaj se vrne?«

Sluga: »Milostni gospod je rekel, da ne izostane dolgo.«

Gospod se vsede na stol: »Ga bom pa počakal.«

In po preteku 2 ur: »I, to traja pa že jako dolgo. Kam pa se je šel gospod baron kopat?«

Sluga: »V Kamnik, od tod pa pogleda še malo v dolensko toplice.«

Gospod zazija: »A, aa!«

več videla. Zastopani so bili vsi sloji; veliko število vencev in šopkov je bilo položenih na gomilo njenega zadnjega miru in počitka. G. župnik Anton Božiček je imel lep nagrobni govor, istotako so spregovorili poslovne besede še gospa Štravsova ter njen sopevec g. Breznik. Postale so marsikateremu rosne oči, kar je dokaz, kakšno spoštovanje je blaga pokojna uživala. Zaprla je svoje trudne oči za vedno, v naših srcih pa bo zmiraj ostal spomin na njo! Naj počiva v miru! Zalujočim ostalim naše sožalje!

Selačica ob Dravi. Zlostno so doneli zvono- vi naše župne cerkve dne 31. januarja, ko so nam naznanjali tužno vest, da je v mariborski splošni bolnici po daljšem jetičnem bolehanju ter spreviden s tolažili sv. vere zapustil dolino solz v cvetu svoje mladosti 26letni mladenič Jožef Vute s Slemenca. Najlepša zahvala darovalcem vencev in vsem tistim, ki so ga spremljali na njegovi zadnji poti. Naj rajni počiva v miru!

Slivnica pri Mariboru. Tukaj smo pokopali minulo soboto ob ogromni udeležbi Kolmanovo mamo. Blagopokojna je bila mati bivšega župana Kolmana in treh samostanskih sester. Vzor matere in gospodinje naj uživa pri Vsemogočnemu zasluženju plačilo, preostalim naše sožalje!

Dolgoše pri Mariboru. Tudi pri nas so se zbrali k posvetovanju občinski odborniki iz občin Dolgoše, Zrkovce in Sv. Miklavž na Dr. polju in tudi iz Pobrežja, da se pogovorijo o komasaciji ali združitvi občin. Pri nas se deli ljudsko mnenje v tem oziru v dva tabora; eni so zato, da se priklopi občini Dolgoše in Zrkovce k občini Pobrežje, drugi zopet zato, da bi se združile Zrkovce, Dolgoše in Sv. Miklavž v eno občino. Te tri občine bi razpolagale približno s 1800 prebivalci. — Tudi za zabavo nam je preskrbljeno, prišla sta v občino kar dva cirkusa. Toda ljudstvo nima denarja za obisk predstav. — Pomladek Rdečega križa je priredil na Svečnico igro »Razvaline življenja«. Obisk je bil času primeren. — Gasilno društvo je imelo svoj 5. občni zbor dne 29. januarja. Izvolilo si je novega načelnika ter nov odbor. Upamo, da nam bo nov odbor priredil kakšno ljudsko igro, ker veselice se slabo obnesejo za društva, pač ima največ dobička od veselice krčmar. — Umrli je po dol-

gem bolehanju pridna bivša gospodinja in naročnica »Slovenskega gospodarja« gospa Marija Majhenič. Naj v miru počiva!

Sv. Trojica v Slov. goricah. To trpljenja polno solzno dolino je zapustil pretekli teden obče spoštovani, daleč na okrog znani Janez Gungl, veleposestnik v Spodnjem Portiču. Bil je dolga leta cerkveni ključar in je kot tak storil mnogo dobrega za našo romarsko in farno cerkev. Prav veliko dobrot je izkazal pokojni ljudem, zlasti še revnejšim, s tem, da je brezplačno zdravil živino. Bil je tudi izvrsten gospodar in mu je kot takemu posestvu prav dobro uspevalo. Kot kristjan je bil globoko veren in je krščansko prepričanje tudi v dejanju pokazal z mesečnim prejemanjem sv. zakramentov. Svoje otroke je vse dobro preskrbel. Naj mu bo tukaj zemljica lahka, nad zvezdami naj pa uživa rajski mir in pokoj!

Sv. Jurij v Slov. goricah. Lansko leto smo pokazali, da še pri nas ohranjamo dediščino naših prednikov. Po zaslugah g. župnika in cerkvenih ključarjev imamo poslikano cerkev. Dobro izvršeno delo slikarskega mojstra Horvata. G. Roškar, minister v pokoju, je daroval dva krasna kipa Srca Jezusovega in Marijinega. Potem se je postavila vrsta moških novih klopi. Na koru smo del podla iz desk nadomestili s trpežnim betonom. Sedaj za zimo imamo novi pod iz desk, kateri nas varuje obutnega mraza v cerkvi. Nekaj še moram dostaviti: da smo minulo leto veliko premalo na zvonove pazili, namreč na velikega, ki se je nekoliko poškodoval.

Sv. Jurij v Slov. goricah. V Slov. goricah pravijo, da kadar je dolg pust, se samo lepi ženijo. Pri nas v Partinju pa lahko letos rečemo, da se ženijo samo pridni. Saj smo dali ženina z Marijino svetinjo k Sv. Marjeti. Dajčmanov Ludvik se je namreč poročil z vilo Marijino družbenico Ribičevco Zofiko. Dal Bog vama obilo sreče in božjega blagoslova. Le po začetni poti naprej! Predzadnji teden pa si je izbral za družico življenja tukajšnji posestnik Franc Krajnc Senekovičev Genovefo. Da resni možje hočejo dekleta iz vrst Marijine družbe, to je, poštena dekleta, je dokaz, da v Partinju še vera ne peša. Spomnili smo se tudi, da je res treba novega bogoslovja ter so veseli gostje v ta namen da-

rovali 110 Din, za kar jim Bog stotero povrni. Nevesti Fefiki in ženinu Ludviku želim obilo sreče in vse najboljše na novem domu Bog vas živi!

Sv. Rupert v Slov. goricah. Razgovor in pričakovanje velja vprašanju, kaj bo z občini, ali bo ena ali pa bosta dve. Župnija Sv. Rupert ima šest občin, precej obsežnih. Naše mnenje je, da mora biti cela župnija in vsi kraji, ki spadajo v njo, Dolge njive in Gočova, ena občina. Tega mnenja so vsi občinski odbori in tudi vsi uradi. Če pa je kak tujec drugega mnenja, ne pride toliko v obzir in pošte.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Smrt nam je nenadoma ugrabila enega najboljših župljanov, posestnika Petra Cetla s Ščavnice, na Svečnico popoldne, v 56. letu starosti. Pogreb se je vršil v nedeljo dne 5. februarja po pozni službi božji. Skoraj vsi možje občine Ščavnica z učiteljsvom vred so ga spremljali na zadnji poti, pa tudi veliko drugega ljudstva. To je rajni Peter Cetl v polni meri zaslužil kot najzavednejši mož občine Ščavnica. Iz nagrobnice g. dekana smo izvedeli, da je bil rajni Peter vzoren Marijin sin. Dne 29. oktobra 1902 je bil sprejet v mladeniško Marijino družbo, dne 27. novembra 1904 pa je bil od tovarišev izvoljen za prednika mladeniške Marijine družbe, kar je ostal do svoje poroke leta 1912. Ko se je osnovala v naši župniji moška Marijina družba, je postal dne 19. 3. 1921 pri prvem slovesnem vsprejemu njen prvi član in je bil do sedaj vedno član predstojništva. Kot tak je vzgledno izpolnjeval družbene dolžnosti. Vsako prvo nedeljo v mesecu si lahko videl visokega Petra pri mizi Gospodovi. Rajni Peter je bil svoji ženi ljubezniv mož in dober gospodar ter vsem prijaten sosed, zlasti pa je bil odločen katoliški mož. Kadar je šlo za zmago naše katoliške stvari, je bil Peter prvi na nogah, rad je žrtvoval čas in denar za resnični katoliški napredek. Prav takih mož nam je treba v današnjih hudih časih po vseh naših občinah, da ne bo protiverska ljutika prerastla žlahtne pšenice. Slovensko domovino in naš slovenski jezik pa je težko kdo bolj ljubil kot rajni Peter. Povsod je bil zraven, kjer je šlo za zmago pravic slovenskega naroda. Bil je v resnici navdušen slovenski rodoljub. Kot

Pravi poklic.

Ravnatelj: »I, kako ste se le mogli odločiti, da postanete gledališki igralec, ko vendar nimate ne trohice poklica za to?«

Igralec: »Pri moji veliki ljubezni do odra mi ni preostajalo nič drugega.«

Ravnatelj: »O pač, mizar bi bil rajše postal!«

==

Slab tok.

Matevž toži svojemu prijatelju: »Huda se mi je godila, bolan sem bil. Pa sem rekel ženi: Ti, stara, skuhaj mi štrukljev, katere sem še vedno rad jedel. Pa mi nič niso dišali. Po vsej sili sem jih komaj kakih 15 pojedel.«

zraven. To razburjenje mi na stara leta škoduje. Ni vredno malega zaslužka. To kupčijo bodem opustil.«

»Lepa reč,« se je jezil Matija, »saj vendar moramo imeti kraj, kamor lahko skrijemo blago; naravnost v mesto ga ne moremo nesti.«

»Napravite, kar hočete, jaz ne bom več pomagal.«

»Za slučaj, da res pridejo zeleni, ali je hiša varna?«

»Varna — davi na vse zgodaj je odšel zadnji kos na kolodvor. Haha, stari špediter Drozg že vé, kako je treba. — Kljub temu pa, jaz ne bom več pomagal. Je prenevarno. V vsej okolici me poznajo kot poštenega moža in me cenijo —«

Matija se je zakrohotal.

»Le smej se, brez mene bi vas že davno imeli. In sedaj se zgubi v kuhinjo. Jakob spi tam. Zbudi ga, naj ti segreje vode. Umij se; bolje bo za vsak slučaj.«

Matija je odšel v kuhinjo in se umil. Ko se je vrnil, je hodil oče Blažun razburjen po sobi sem in tja.

»Nič kaj rad se ne ločim od vas, kajti to mi je dajalo življenja in me razvnelo, Sicer stroh-nim od dolgega časa v tej samotni luknji. Marsikak dan ni gosta blizu. Le v soboto zvečer in v nedeljo pride še kaj ljudi, in še ti, če je vreme lepo. Zato je bilo tihotapstvo vendar nekaka izpremembra. Zaslužiti se je tako ali tako dalo prav malo pri tem poslu.«

»Največ zasluži ta svinja, Medven, ta lump, ta kapitalist! Brez njega bi ne mogli nakupiti. In z menoj je prav za prav ravno tako. Tudi jaz delam v prvi vrsti iz veselja do stvari. Poleti zidam; pozimi pa, če ni nikjer dela, no, tedaj grem pač čez hribe. Lepo je vendarle! Prekrasno je bilo, ko sem podrl danes obmejnega in kar naenkrat ušel! Ušel dvajsetim, ki so nosili puške in bajonete — haha — haha — kaj takega ne doživi navaden človek.«

»Da, Matija, ti si pravi — najboljši razen črnega Jerneja —«

»No, da, Jernej je kolovodja vseh tihotapcev. Tako mu vsi pravijo. Ne le vsak obmejni stražnik vé to, vsaka ženska vé, vsak otrok. Toda nihče

mladenič je večkrat nastopil tudi na odru, rad je izpregovoril krepko besedo na predvojnih mladeniških shodih, zlasti pa je bil delaven, ko je šlo v letih 1905 in 1906 za to, da dobi občina Ščavnica slovensko lice in premaga ogabno nemškutarstvo. Večkratne občinske volitve so se po njegovem odločnem trudu vedno končale s sijajno zmago Slovencev in je dobila Ščavnica v očetu Krišanu prvega slovenskega župana. Rajni Peter je bil 18 let član občinskega odbora, večkrat svetovalec in kratek čas tudi župan. 10 let je bil član krajevnega šolskega sveta naše šole. V zahvalo za delo v prid šolski mladini ga je ista z učiteljsvom mrtvega na domu obiskala in izmolila zanj del sv. rožnega venca. Milo se nam je vsem storilo, ko mu je naš pevski zbor zapel v slovo »Vigred se povrne« in se mu je poklonila zastava moške Marijine družbe. Dobri Peter, počivaj v miru! Daj Bog, da bi našel veliko posnemovalcev! Tvojega lepega vzgleda in tvojih zaslug za sveto katoliško in slovensko stvar ne bomo nikdar pozabili.

Sv. Bolfenk v Slov. goricah. V spremstvu večjega števila belih družic ter sorodnikov in prijateljev sta prišla preteklo sredo to je dne 8. februarja k poroki vrli mladenič Jan. Pukšič iz Ločiča in vzorna članica bolfenske Marijine družbe, Nežka Rajšp iz Trnovca. Ta prevod ženina in neveste k cerkvi, brez vsake godbe in hrupnega kričanja, kakor je to včasih bilo, je napravil naš vsakega gledalca najboljše utis. Priporočamo za vse poroke v posnemanje! — Pa tudi velikega tedna noče biti več konca, ne pri Sv. Bolfenku in ne po drugod! Na gostiji se je nabralo 50 Din za misijone. — Čuček Franc iz Biša se je pretekli teden oženil in sicer z Marijo Kurboš v Jirsovcih, da bo tam za gospodarja in mlinarja. In še trije pari: poročil se je Janez Lesjak s Črmljenšaka z Lizo Rozman, na oklicih je Jožef Potrč z Marijo Čeh iz Bišečkovega vrha, v urbansko župnijo pa si bo šel po nevesto Grošek Franc iz Trnovca. Vsem novoporočencem želimo obilo sreče!

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Že dolgo se nismo nič oglašili v »Slov. gospodarju«, zato danes nekaj vrstic novic. V našem vsakdanjem skromnem življenju se le tu pa tam pripeti kaj omembe vrednega. V letošnjem

precej dolgem pustu se pridno ženimo in možimo kljub hudi denarni krizi, ki jo vsak dan bolj občutimo. Tri neveste imamo kar doma, dve pa sta iz urbane fare. Večji del pa bo seveda moral priti drugič na vrsto ali pa še čakati boljših časov. V minulem letu smo imeli več pogrebov kot krstov. Zadnji je bil Franc Kramer, posestnik iz Biša, ki zapušča hčer vdovo z dvema nepreskrbljenima otrokoma. Meseca januarja pa smo pokopali komaj 20letno mladenko Marjeto Sauer, tudi iz Biša. Pokoj njunima dušama! — Glede števila naročnikov za naše krščanske liste, posebno »Slovenskega gospodarja«, smo v razmeroma mali fari precej na višku. Okroglo na vsakega 8. farana pride po en dober list. — Bivša knjižnica Prosvetnega društva bo odslej vsako nedeljo in praznik po svetem opravilu v tukajšnji Hranilnici odprta. Mladina, pa tudi odrasli, segajte prav pridno po dobrem krščanskem berilu! — Veliko govoric je v našem kraju povzročila združitev občin. Kakor en glas vztrajamo ponovno pri tem, da se izloči občina Biš iz mariborskega sreza ter priklopi plujskemu okraju ter da se izvede načrt: župnija in šolski okoliš naj bo ob enem tudi občina Sv. Bolfank. Seveda za številčno in davčno močnejšo občino bi bila primerna tudi priklopitev občine Ločič in dela Trnovskega vrha. Merodajne oblasti naj gledajo samo na splošne koristi občanov in ne na morebitne interese posameznikov.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Pri nas v tem letu neusmiljeno kosi smrt in to ne samo starce, temveč tudi može v najlepši moški dobi. Tako smo med temi dne 24. m. m. spremljali k zadnjemu počitku nadvse priljubljenega, spoštovanega kmeta Mihaela Sinko iz Dragotinca, kateremu je neizprosna jetika prekrizala vse upe in nade v 48. letu starosti. Pokojnika je dičila globoka vernost, svojega verskega prepričanja se ni sramoval tudi ne v javnosti. Bil je posebno častilec Marijin ter je ravno med opoldanskim zvonjenjem v soboto izdihnil svojo blago krščansko dušo. Bil je človek vesele narave, radi česar je imel veliko prijateljev, katere je ob vsaki priliki in še celo na smrtni postelji spravil v smeh. Bil je šaljivec prve vrste in to vselej do prave meje, ne da bi se pri tem žalil Bog, verski čut ali njegov bližnji. Sovraštva ni poznal, pač

pa je imel usmiljeno srce do trpečih in siromakov. Kako rad je čital naše dobre časnike, kaže dejstvo, da je še par dni pred smrtjo vzel v roke »Slovenca«, a že ves izčrpan, oslabiljen ga je moral žalosten odložiti. Imel je vkljub slabemu vremenu nad vse lep pogreb. Že na domu mu je zapel jurjevski pevski zbor pod vodstvom g. organista »Vigred se povrne«, nakar je pokojnikov brat, gospod župnik šentlenarški, blagoslovil krsto. Že od doma se je razvil lep spreved, pri cerkvi pa se je še povečal. Spreved je vodil brat v spremstvu domačih gospodov. Ob odprtem grobu mu je govoril v slovo vlč. g. brat župnik, besede, ki so navzoče ganile do solz. V imenu gasilcev se je poslovil g. Verzel. Pokojnik je bil član gasilnega društva, oziroma tajnik že čez 20 let. Ob koncu je še pevski zbor zapel »Jamica tiha«. Vzeli smo morali slovo od prezanega groba: tvoja ljuba žena, tvoj dober otrok, katerega si čez vse ljubil, tvoj brat, tvoje sestre, številni prijatelji tvoji. Vsi ti kličejo: Z Bogom, na svidenje onkraj groba!

Ključarovi pri Ormožu. Zamahnila je smrtna kosa v hišo Hebarjevo, nam pobrala ljubega brata, strica, dobrotnika, vzglednega posestnika in katoliškega očeta Janeza Hebarja v 55. letu starosti. Udarec je tem hujši, ker joka za pokojnim 5 nedolžnih otrok in žena. Pogreb dne 8. t. m. je bil dokaz, da je bil rajni blaga duša, saj smo ga spremili na njegovi zadnji poti skoraj vsi domači vaščani in še mnogo sosednih. Vsem, ki so potrebovali pomoči, so bila odprta vrata njegove hiše. Kruta svetovna vojna in ujetništvo sta mu skopala prerani grob. Preostalem, otrokom in ženi izrekamo naše iskreno sožalje. Pokojnemu pa večni mir in pokoj!

Verzej. Dne 2. t. m. je po večtedenski mučni bolezni, katero je prenašal z uprav Jobovo potrpežljivostjo, umrl od mnogih poznan in priljubljen vrtnar zavoda, blagi Tomaž Rantaša v 71. letu starosti. Bil je eden prvih ustanoviteljev Marijanišča, v katerem je z vzorno marljivostjo tako v verskem, kakor v stanovskem oziru delal in se trudil nad 18 let. Goreč Marijin častilec je bil dvakrat v Lurdu. Dvakrat se je udeležil romanja v večni Rim; in ob prvem slovenskem romanju v sv. deželo se je nahajal med jeruzalemskimi romarji. Ni ga menda Marijinega svetišča v

mu ničesar ne more dokazati, nikoli ga ne ujamemo.

Oče Blažun je želel v srcu, da bi Matija rajši odšel, kakor pa da se meni sedaj z njim o stvarih, ki so mu bile že tako ali tako znane. Toda ni si upal reči besedice nasilnemu možu.

Tedaj se je nenadoma vzdignil trušč pred vrati.

Zunaj so stale postave, katerih bi se prestrašil tudi srčen mož, če bi jih ponoči nepričakovano srečal na samotni cesti. Pet krepkih fantov, ki so imeli vsi črno namazane obraze.

»Kaj ste vi? Kaj ste res vi?« je tresoč se vprašal stari Blažun.

»Mi smo,« je odgovoril eden njih. »Žganja in klobas bi radi, napol živi smo, čisto obnemogli!«

Odpehli so si smuči, prišli v sobo in vsak je popil nekaj kozarčkov žganja; odgovoriti pa zaenkrat niso hoteli na nobeno vprašanje.

»Najprej jesti, piti in vode, da se umijemo!«

Umili so se v kuhinji za silo, nato pa planili po jedi in pijači in požirali brez besede.

Stari Blažun jih je preštel.

»Jerneja ni —!«

»Kje je Jernej?« je sunil Blažun s komolcem bradatega moža. Ta je pokazal z nožem, s katerim si je rezal klobaso, čez ramo, in rekel s polnimi usti:

»Mrtev!«

»Mrtev?« sta zavpila Blažun in Matija. — »Mrtev?«

Petorica jima je molče prikimala.

Končno se je eden napol najedel in je začel pripovedovati:

»Ko je ušel Matija, je nas vse prevzel velik pogum, da jo tudi odkurimo. Seveda je bilo to tvegano. Dvajset prežavcev, vsi oboroženi s puškami, mi pa brez orožja, ker so nam ga bili pobrali. Prvi v vrsti je šel Jernej, ki so ga stražniki prepoznali; zato so še bolj pazili nanj ko na nas druge. Jernej je seveda tajil, da ni črni Jernej. Povedal jim je drugo ime ter jim lagal in lagal. Nazadnje je začel jokati, jadikovati in kričati.

(Dalje sledi.)

V kliniki za oči bolezni.

Lečnik: »No, ali ste se ravnali po moji odredbi, da izumivate vsak dan s Francovim žganjem?«

Bolnik: »Prosim, g. profesor, vi mi morate zapisati drugačno zdravilo. Prekvatega žganja ne morem mimu ust nikoli spraviti gori do oči!«

— —

Tat in štacunar.

Tat se splazi med drugimi ljudmi v štacuno in skrivoma nakrade sladkorja. Med vratmi ga sreča gospodar štacune ter se mu, misleč, da je novega kupovalca dobil, globoko prikloni, rekoč: »Gospod, le pogosto pridite!«

— —